Oikeustapauskokoelma

UNIONIN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (viides jaosto)

14 päivänä toukokuuta 2020*

Ennakkoratkaisupyyntö – Siirtotyöläiset – Sosiaaliturva – Asetus (ETY) N:o 1408/71 – Sovellettava lainsäädäntö – 14 artiklan 1 kohdan a alakohta ja 2 kohdan b alakohta – Asetus (EY) N:o 883/2004 – 12 artiklan 1 kohta – 13 artiklan 1 kohdan a alakohta – Lähetetyt työntekijät – Yhdessä tai useammassa jäsenvaltiossa työskentelevät työntekijät– Asetus (ETY) N:o 574/72 – 11 artiklan 1 kohdan a alakohta – 12 a artiklan 2 kohdan a alakohta ja 4 kohdan a alakohta – Asetus (EY) N:o 987/2009 – 19 artiklan 2 kohta – E 101 -todistus ja A 1 -todistus – Sitova vaikutus – Ulottuvuus – Sosiaaliturva – Työoikeus

Asiassa C-17/19,

jossa on kyse SEUT 267 artiklaan perustuvasta ennakkoratkaisupyynnöstä, jonka Cour de cassation (ylin tuomioistuin, Ranska) on esittänyt 8.1.2019 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut unionin tuomioistuimeen 10.1.2019, saadakseen ennakkoratkaisun rikosoikeudenkäynnissä, jossa vastaajina ovat

**Bouygues travaux publics,**

**Elco construct Bucarest** ja

**Welbond armatures,**

UNIONIN TUOMIOISTUIN (viides jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja E. Regan (esittelevä tuomari) sekä tuomarit I. Jarukaitis, E. Juhász, M. Ilešič ja C. Lycourgos,

julkisasiamies: P. Pikamäe,

kirjaaja: hallintovirkamies V. Giacobbo,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 23.1.2020 pidetyssä istunnossa esitetyn,

ottaen huomioon huomautukset, jotka sille ovat esittäneet

– Bouygues travaux publics, edustajinaan P. Spinosi ja V. Steinberg, avocats,

– Elco construct Bucarest, edustajinaan M. Bodin ja U. Candas, avocats,

– Welbond armatures, edustajanaan J.-J. Gatineau, avocat,

– Ranskan hallitus, asiamiehinään aluksi E. de Moustier, A. Daly, R. Coesme, A. Ferrand ja D. Colas, sittemmin E. de Moustier, A. Daly, R. Coesme ja A. Ferrand,

* Oikeudenkäyntikieli: ranska.

– Tšekin hallitus, asianmiehinään M. Smolek, J. Pavliš, J. Vláčil ja L. Dvořáková,

– Puolan hallitus, asiamiehenään B. Majczyna,

– Euroopan komissio, asiamiehinään M. Van Hoof, B.-R. Killmann ja D. Martin,

päätettyään julkisasiamiestä kuultuaan ratkaista asian ilman ratkaisuehdotusta,

on antanut seuraavan

**tuomion**

1 Ennakkoratkaisupyyntö koskee sosiaaliturvajärjestelmien soveltamisesta yhteisön alueella liikkuviin palkattuihin työntekijöihin, itsenäisiin ammatinharjoittajiin ja heidän perheenjäseniinsä annetun asetuksen (ETY) N:o 1408/71 täytäntöönpanomenettelystä 21.3.1972 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 574/72 (EYVL 1972, L 74, s. 1), sellaisena kuin se on muutettuna ja ajan tasalle saatettuna 2.12.1996 annetulla neuvoston asetuksella (EY) N:o 118/97 (EYVL 1997, L 28, s. 1), sellaisena kuin se on muutettuna 13.4.2005 annetulla Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksella (EY) N:o 647/2005 (EUVL 2005, L 117, s. 1; jäljempänä asetus N:o 574/72), 11 artiklan ja sosiaaliturvajärjestelmien yhteensovittamisesta annetun asetuksen (EY) N:o 883/2004 täytäntöönpanomenettelystä 16.9.2009 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EY) N:o 987/2009 (EUVL 2009, L 284, s. 1) 19 artiklan tulkintaa.

2 Tämä pyyntö on esitetty rikosoikeudenkäynnissä, jossa vastaajina ovat Bouygues travaux publics (jäljempänä Bouygues), Elco construct Bucarest (jäljempänä Elco) ja Welbond armatures (jäljempänä Welbond) ja jossa on kyse pimeän työn teettämisestä ja laittomasta työvoiman lainaamisesta.

## Asiaa koskevat oikeussäännöt

### *Unionin oikeus*

*Asetus N:o 1408/71*

3 Sosiaaliturvajärjestelmien soveltamisesta yhteisön alueella liikkuviin palkattuihin työntekijöihin, itsenäisiin ammatinharjoittajiin ja heidän perheenjäseniinsä 14.6.1971 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 1408/71, sellaisena kuin se on muutettuna ja ajan tasalle saatettuna asetuksella N:o 118/97, sellaisena kuin se on muutettuna 29.6.1998 annetulla neuvoston asetuksella (EY) N:o 1606/98 (EYVL 1998, L 209, s. 1; jäljempänä asetus N:o 1408/71), I osaston, jonka otsikko oli ”Yleisiä säännöksiä”, 1 artiklassa, jonka otsikko oli ”Määritelmät”, säädettiin seuraavaa:

”Tässä asetuksessa

– –

j) ’lainsäädännöllä’ tarkoitetaan jokaisen jäsenvaltion osalta lakeja, asetuksia ja muita määräyksiä sekä kaikkia muita täytäntöönpanotoimenpiteitä, nykyisiä tai tulevia, jotka liittyvät 4 artiklan 1 ja 2 kohdassa tarkoitettuihin sosiaaliturvan aloihin tai järjestelmiin, tai 4 artiklan 2 a kohdassa tarkoitet[tuihin] maksuihin perustumattomi[in] erityisetuuksi[in].

– –”

4 Asetuksen N:o 1408/71 samaan osastoon sisältyvässä 4 artiklassa, jonka otsikko oli ”Asiallinen ulottuvuus”, säädettiin seuraavaa:

”1. Tätä asetusta sovelletaan kaikkeen lainsäädäntöön, joka koskee seuraavia sosiaaliturvan aloja:

a) sairaus- ja äitiysetuuksia;

b) työkyvyttömyysetuuksia, mukaan lukien ne, joiden tarkoituksena on ansiokyvyn ylläpitäminen tai parantaminen;

c) vanhuusetuuksia;

d) jälkeenjääneiden etuuksia;

e) työtapaturma- ja ammattitautietuuksia;

f) kuolemantapauksen johdosta annettavia avustuksia;

g) työttömyysetuuksia; ja

h) perhe-etuuksia.

2. Tätä asetusta sovelletaan kaikkiin yleisiin ja erityisiin sosiaaliturvajärjestelmiin riippumatta siitä, ovatko ne maksuihin perustuvia vai maksuihin perustumattomia, sekä järjestelmiin, jotka koskevat työnantajan tai laivanvarustajan vastuuta, kun kysymys on 1 kohdassa tarkoitetuista etuuksista.

_ _”

5 Asetuksen N:o 1408/71 13 ja 14 artikla olivat sen II osastossa, jonka otsikko oli ”Sovellettava lainsäädäntö”.

6 Asetuksen 1408/71 13 artiklassa, jonka otsikko oli ”Yleiset säännöt”, säädettiin seuraavaa:

”1. Jollei 14 c tai 14 f artiklasta muuta johdu, henkilöt, joihin tätä asetusta sovelletaan, ovat vain yhden jäsenvaltion lainsäädännön alaisia. Tämä lainsäädäntö määrätään tämän osaston säännösten mukaisesti.

2. Jollei 14–17 artiklasta muuta johdu,

a) jäsenvaltion alueella työskentelevä henkilö on tämän valtion lainsäädännön alainen, vaikka hän asuu toisen jäsenvaltion alueella ja vaikka hänen työnantajanaan toimivan yrityksen tai yksityisen henkilön kotipaikka on toisen jäsenvaltion alueella;

_ _”

7 Asetuksen 1408/71 14 artiklassa, jonka otsikko oli ”Palkatussa työssä olevia muita henkilöitä kuin merimiehiä koskevat erityissäännöt”, säädettiin seuraavaa:

”Edellä 13 artiklan 2 kohdan a alakohdassa olevaa sääntöä sovelletaan ottaen huomioon seuraavat poikkeukset ja olot:

1) a) Jäsenvaltion alueella toimivan yrityksen palveluksessa tavallisesti työskentelevään henkilöön, jonka tämä yritys lähettää toisen jäsenvaltion alueelle suorittamaan siellä työtä tämän yrityksen palveluksessa, sovelletaan edelleen ensiksi mainitun jäsenvaltion lainsäädäntöä edellyttäen, että tämän työskentelyn arvioitu kesto ei ole enempää kuin 12 kuukautta ja että häntä ei lähetetä korvaamaan toista työntekijää, jonka komennus on päättynyt.

– –

2) Kahden tai useamman jäsenvaltion alueella tavallisesti työskentelevään henkilöön sovelletaan seuraavalla tavalla määrättyä lainsäädäntöä:

– –

b) Muu kuin a alakohdassa tarkoitettu henkilö on

i) sen jäsenvaltion lainsäädännön alainen, jonka alueella hän asuu, jos hän harjoittaa toimintaansa osittain tällä alueella tai jos hän työskentelee useille yrityksille tai useille työnantajille, joiden kotipaikat ovat eri jäsenvaltioiden alueella;

ii) sen jäsenvaltion lainsäädännön alainen, jonka alueella hänet työllistävän yrityksen tai henkilön kotipaikka sijaitsee, jos hän ei asu minkään sellaisen jäsenvaltion alueella, joissa hän harjoittaa toimintaansa.

– –”

*Asetus N:o 883/2004*

8 Asetus N:o 1408/71 kumottiin ja korvattiin 1.5.2010 lähtien sosiaaliturvajärjestelmien yhteensovittamisesta 29.4.2004 annetulla Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksella (EY) N:o 883/2004 (EUVL 2004, L 166, s. 1), jota on muutettu 22.5.2012 annetulla Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksella (EY) N:o 465/2012 (EUVL 2012, L 149, s. 4, ja oikaisu EUVL 2004, L 200, s. 1) (jäljempänä asetus N:o 883/2004).

9 Asetuksen N:o 1408/71 1 artiklan j alakohta ja 4 artiklan 1 kohta korvattiin asetuksen N:o 883/2004 1 artiklan l alakohdalla ja 3 artiklan 1 kohdalla, joiden säännökset ovat asialliselta sisällöltään samat.

10 Asetuksen N:o 1408/71 13 artiklan 2 kohdan a alakohta korvattiin asialliselta sisällöltään asetuksen N:o 883/2004 11 artiklan 3 kohdan a alakohdalla, jossa säädetään, että ”jollei 12–16 artiklasta muuta johdu, henkilö, joka on palkkatyössä tai itsenäisenä ammatinharjoittajana jossakin jäsenvaltiossa, on kyseisen jäsenvaltion lainsäädännön alainen”.

11 Asetuksen N:o 1408/71 14 artiklan 1 kohdan a alakohta korvattiin asialliselta sisällöltään asetuksen N:o 883/2004 12 artiklan 1 kohdalla, jossa säädetään, että ”jäsenvaltiossa palkkatyötä tekevä henkilö, jonka työnantaja tavallisesti harjoittaa toimintaansa tässä jäsenvaltiossa ja jonka tämä työnantaja lähettää toiseen jäsenvaltioon tekemään siellä työtä kyseisen työnantajan lukuun, on edelleen tämän ensiksi mainitun jäsenvaltion lainsäädännön alainen, edellyttäen että tämän työskentelyn arvioitu kesto on enintään 24 kuukautta ja että häntä ei lähetetä korvaamaan toista työntekijää”.

12 Asetuksen N:o 1408/71 14 artiklan 2 kohdan b alakohta korvattiin asialliselta sisällöltään asetuksen N:o 883/2004 13 artiklan 1 kohdalla, jossa säädetään seuraavaa:

”Palkkatyötä tavallisesti kahdessa tai useammassa jäsenvaltiossa tekevä henkilö on

a) asuinjäsenvaltionsa lainsäädännön alainen, jos hän harjoittaa huomattavaa osaa toiminnastaan tässä jäsenvaltiossa, tai

b) jos hän ei harjoita huomattavaa osaa toiminnastaan asuinjäsenvaltiossaan:

_ –”

*Asetus N:o 574/72*

13 Asetuksen N:o 574/72 III osastossa, jonka otsikko oli ”Sovellettavan lainsäädännön määräämistä koskevien asetuksen säännösten täytäntöönpano”, vahvistettiin muun muassa asetuksen N:o 1408/71 13 ja 14 artiklan täytäntöönpanoa koskevat yksityiskohtaiset säännöt.

14 Asetuksen N:o 574/72 11 artiklan 1 kohdan a alakohdassa sekä 12 a artiklan 2 kohdan a alakohdassa ja 4 kohdan a alakohdassa säädettiin erityisesti, että muun muassa asetuksen N:o 1408/71 14 artiklan 1 kohdan a alakohdassa ja 2 kohdan b alakohdassa tarkoitetuissa tapauksissa sen jäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen nimeämä laitos, jonka lainsäädäntöä edelleen sovelletaan, oli velvollinen antamaan todistuksen (jäljempänä E 101 -todistus) siitä, että kyseinen työntekijä on edelleen tämän lainsäädännön alainen.

*Asetus N:o 987/2009*

15 Asetus N:o 574/72 kumottiin ja korvattiin 1.5.2010 lähtien asetuksella N:o 987/2009.

16 Asetuksen N:o 987/2009 5 artiklan 1 kohdassa säädetään seuraavaa:

”Jäsenvaltion laitoksen antamat asiakirjat, joissa osoitetaan henkilön tilanne perusasetuksen ja täytäntöönpanoasetuksen soveltamista varten, ja todisteet, joiden perusteella nämä asiakirjat on annettu, on hyväksyttävä muiden jäsenvaltioiden laitoksissa niin kauan kuin jäsenvaltio, jossa nämä asiakirjat tai todisteet on annettu, ei peruuta niitä tai julista niitä mitättömiksi.”

17 Asetuksen N:o 987/2009 19 artiklan 2 kohdassa, jolla on osittain korvattu asetuksen N:o 574/72 11 artiklan 1 kohdan a alakohta ja 12 a artiklan 2 kohdan a alakohta sekä 4 kohdan a alakohta, säädetään, että ”sen jäsenvaltion toimivaltaisen laitoksen, jonka soveltamaa lainsäädäntöä sovelletaan [asetuksen N:o 883/2004] II osaston säännösten nojalla, on annettava asianomaisen henkilön tai työnantajan pyynnöstä todistus kyseisen lainsäädännön soveltamisesta ja ilmoitettava tarvittaessa, mihin päivämäärään asti ja millä edellytyksillä sitä sovelletaan”. Todistaminen tapahtuu asiakirjalla (jäljempänä A 1 -todistus).

### *Ranskan lainsäädäntö*

18 Työoikeudellisten säädösten koonnoksen (code du travail; jäljempänä työlaki), sellaisena kuin se oli voimassa pääasian tosiseikkojen tapahtumahetkellä, L. 1221-10 §:ssä säädettiin seuraavaa:

”Työntekijä voidaan ottaa työhön vasta sen jälkeen, kun työnantaja on antanut työntekijästä hänen nimellään varustetun ilmoituksen tätä varten osoitetuille sosiaaliturvalaitoksille.

Työnantajan on noudatettava tätä ilmoitusvelvollisuutta kaikilla työn suorituspaikoilla, joilla työntekijät työskentelevät sen palveluksessa.”

19 Työlain L. 8211-1 §:ssä säädettiin seuraavaa:

”Laittomaksi työksi tässä luvussa tarkoitettujen edellytysten vallitessa katsotaan seuraavat lainvastaiset teot:

1°) Pimeän työn teettäminen

– –

3°) Lainatyövoiman laiton käyttö

– –”

20 Työlain L. 8221-1 §:ssä säädettiin seuraavaa:

”Kiellettyä on:

1° Täysin tai osittain pimeästi teetetty työ, joka on määritelty L. 8221-3 §:ssä ja L. 8221-5 §:ssä ja jota tehdään näissä pykälissä tarkoitetulla tavalla.

2° Millä tahansa keinolla tapahtuva mainonta, jolla pyritään tietoisesti edistämään pimeän työn teettämistä.

3° Pimeästi työtä tekevän henkilön työsuorituksiin turvautuminen tarkoituksellisesti, välittömästi tai toisen henkilön välityksellä.”

21 Työlain L. 8221-3 §:ssä säädettiin seuraavaa:

”Pimeän työn teettämiseksi salaamalla toiminnan harjoittaminen katsotaan voittoa tavoitteleva tuotanto-, jalostus- tai korjaustoiminta, palvelujen tarjoaminen tai kaupankäynti, jota harjoittava henkilö on velvollisuuksiaan tarkoituksellisesti laiminlyöden

– –

2° tai jättänyt tekemättä sosiaaliturvalaitoksille taikka veroviranomaisille voimassa olevan lainsäädännön mukaisesti annettavat ilmoitukset. – –;

– –”

22 Työlain L. 8221-5 §:ssä säädetään seuraavaa:

”Pimeän työn teettämiseksi salaamalla palkatun työvoiman käyttäminen katsotaan se, että työnantaja

1° jättää tarkoituksellisesti noudattamatta L. 1221-10 §:ssä säädettyä työhön ottamista edeltävän ilmoituksen tekemistä koskevaa muodollisuutta

– –

3° tai ei tee sosiaalivakuutusmaksujen perimisestä vastaaville elimille palkkoja ja näihin perustuvia sosiaalivakuutusmaksuja koskevia ilmoituksia.”

23 Viimeksi mainittu säännös oli 18.6.2011–10.8.2016 sanamuodoltaan seuraava:

> ”3° tai tarkoituksellisesti jättää tekemättä työntekijöiden palkkoja tai niihin perustuvia sosiaalivakuutusmaksuja koskevat lakisääteiset ilmoitukset sosiaalivakuutusmaksujen perimisestä vastaaville elimille tai veroviranomaisille.”

**Pääasia ja ennakkoratkaisukysymys**

24 Ranskaan sijoittautunut Bouygues -niminen yhtiö oli saatuaan sopimukset rakennusurakoista uuden sukupolven nk. EPR-ydinreaktorin eli eurooppalaisen painevesireaktorin rakentamiseen Flamanvilleen (Ranska) perustanut kahden muun yhtiön kanssa kyseisten urakoiden toteuttamista varten osakkuusyhtiön (société en participation, SEP), joka oli tehnyt näistä urakoista alihankintasopimukset sellaisen taloudellisen etuyhtymän (groupement d’intérêt économique, GEI) kanssa, johon kuului muun muassa Welbond-niminen, Ranskaan myös sijoittautunut yhtiö. Yhtymä puolestaan käytti alihankkijoinaan muun muassa Romaniaan sijoittautunutta yhtiötä Elcoa ja Irlantiin sijoittautunutta, tilapäistä työvoimaa vuokraavaa yhtiötä Atlanco Ltd:tä, jolla oli tytäryhtiö Kyproksella ja toimipaikka Puolassa.

25 Bouyguesia, Welbondia ja Elcoa vastaan ryhdyttiin syytetoimiin ulkomaisten työntekijöiden majoitukseen liittyvän ilmiannon, työtapaturmavakuutuksen puuttumiseen tai riittämättömyyteen perustuneen puolalaisten tilapäisten työntekijöiden lakon sekä yli sadan ilmoittamatta jätetyn työtapaturman ilmitulon, ja sekä Autorité de sûreté nucléairen (ASN) (ydinturvallisuutta valvova viranomainen) että poliisin tämän jälkeen suorittaman tutkinnan perusteella teoista, joiden väitettiin tapahtuneen kesäkuun 2008 ja lokakuun 2012 välille sijoittuvalla ajanjaksolla. Bouyguesin ja Welbondin osalta syyte koski pimeän työn teettämistä ja lainatyövoiman laitonta käyttöä ja Elcon osalta pimeän työn teettämistä.

26 Cour d’appel de Caen (Caenin ylioikeus, Ranska) vahvisti 20.3.2017 antamallaan tuomiolla osittain tribunal d’instance de Cherbourgin (Cherbourgin alioikeus, Ranska) rikosasiainjaoston 7.7.2015 antaman tuomion ja totesi Elcon osalta, että se oli syyllistynyt pimeän työn teettämisen tunnusmerkistön täyttävään rikokseen, koska se oli jättänyt tekemättä työntekijöiden työhön ottamista edeltävät, näiden nimellä varustettavat ilmoitukset sekä palkkoja ja sosiaalivakuutusmaksuja koskevat ilmoitukset sosiaalivakuutusmaksujen perimisestä vastaaville elimille. Cour d’appel de Caen katsoi näet, että Elco harjoitti toimintaansa Ranskassa tavanomaisesti, pysyvästi ja jatkuvasti, minkä vuoksi se ei voinut vedota työntekijöiden lähettämistä koskevaan lainsäädäntöön. Se katsoi tämän osalta, että huomattavan suuri osa työntekijöistä oli otettu Elcon palvelukseen vain vähän tätä ennen yksinomaan siksi, että heidät lähetettäisiin Ranskaan, eikä suurin osa heistä ollut koskaan työskennellyt mainitussa yhtiössä tai oli työskennellyt yhtiössä vain vähän aikaa, että Elcon toiminnasta Romaniassa oli tullut toisarvoista suhteessa sen toimintaan Ranskassa, että työntekijöiden hallinnollisesta ohjauksesta ei vastattu Romaniassa ja että tietyt komennukset olivat kestäneet yli 24 kuukautta.

27 Bouyguesin ja Welbondin osalta cour d’appel de Caen katsoi, että nämä yhtiöt olivat syyllistyneet pimeän työn teettämisen tunnusmerkistön täyttävään rikokseen niiden työntekijöiden osalta, jotka Atlanco oli antanut niiden käytettäväksi, ja lainatyövoiman laittomaan käyttöön. Cour d’appel de Caen totesi ensin, että Bouygues ja Welbond olivat Atlancon kyproslaisen tytäryhtiön ja sillä Puolassa olevan toimipaikan välityksellä ottaneet palvelukseensa puolalaisia tilapäisiä työntekijöitä, joiden oli allekirjoitettava kreikaksi laadittu työsopimus, jonka perusteella heidät siirrettiin kyseisten ranskalaisten yhtiöiden palvelukseen tämän tytäryhtiön kahden sellaisen työntekijän välityksellä, joiden toimipaikka oli Dublinissa (Irlanti) ja jotka työskentelivät Ranskassa. Tämän jälkeen mainittu tuomioistuin totesi, ettei kyseistä tytäryhtiötä ollut ilmoitettu Ranskassa kaupparekisteriin eikä sillä ollut lainkaan toimintaa Kyproksella eikä Puolassa. Lopuksi cour d’appel de Caen katsoi näytetyksi, että vaikka Bouygues ja Welbond olivatkin pyytäneet Atlancolta Flamanvillen työmaalla työskenteleviä

tilapäisiä puolalaisia työntekijöitä koskevat asiakirjat, kuten E 101- ja A 1 -todistukset, viimeksi mainitut yhtiöt olivat pitäneet nämä työntekijät yhä palveluksessaan siitä huolimatta, etteivät ne olleet saaneet kaikkia kyseisiä asiakirjoja.

28 Bouygues, Elco ja Welbond ovat valittaneet Cour de cassationiin (ylin tuomioistuin, Ranska) cour d'appel de Caenin 20.3.2017 antamasta tuomiosta väittäen valituksessaan muun muassa, ettei tämä ylioikeus ollut ottanut huomioon kyseisille työntekijöille myönnettyihin E 101- ja A 1 -todistuksiin liittyviä vaikutuksia.

29 Ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen mukaan 27.4.2017 annetun tuomion A-Rosa Flussschiff (C-620/15, EU:C:2017:309) ja 6.2.2018 annetun tuomion Altun ym. (C-359/16, EU:C:2018:63) perusteella voidaan katsoa, että silloin kun kansallisen tuomioistuimen käsiteltävänä on rikosasia, jossa on kyse pimeän työn teettämisestä sosiaaliturvalaitoksille tehtävien ilmoitusten laiminlyöntien vuoksi, ja kun syytettynä oleva henkilö on toimittanut kyseessä olevien työntekijöiden osalta asetuksen N:o 1408/71 14 artiklan 2 kohdan a alakohdan nojalla E 101 -todistukset, joista on tullut A 1 -todistuksia, asiaa käsittelevä tuomioistuin voi kontradiktorisen menettelyn päätteeksi sivuuttaa nämä todistukset vain, jos se tutkittuaan rikostutkinnassa kootut konkreettiset todisteet, joiden perusteella on voitu todeta, että todistukset on hankittu tai että niihin on vedottu vilpillisesti, ja joita todistukset antanut laitos, jonka puoleen asiassa on käännytty, ei ole kohtuullisen määräajan kuluessa ottanut huomioon, katsoo, että kyse on petoksesta, joka muodostuu objektiivisen tekijänsä osalta asiassa sovellettavassa säännöksessä säädettyjen edellytysten noudattamatta jättämisestä ja subjektiivisen tekijänsä osalta syytetoimien kohteena olevan henkilön tarkoituksesta kiertää tai sivuuttaa näiden todistusten myöntämisen edellytykset saadakseen niihin liittyvän edun.

30 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin tuo kuitenkin esiin sen, että käsiteltävässä tapauksessa työnantajia syytetään pimeän työn teettämisestä siksi, että ne ovat jättäneet tekemättä sekä sosiaalivakuutusmaksujen perimisestä vastaaville elimille annettavat palkkoja ja sosiaalivakuutusmaksuja koskevat ilmoitukset että työntekijöiden työhön ottamista edeltävät, työntekijän nimellä varustettavat ilmoitukset, muun muassa työlain L. 8221-3 §:n ja L. 8221-5 §:n perusteella, kun taas kahta yhtiötä eli Bouyguesia ja Welbondia syytetään pimeän työn teettämisestä sellaisten työntekijöiden osalta, jotka on ottanut palvelukseen yhtiö, jota syytetään näiden samojen velvoitteiden laiminlyönnistä muun muassa työlain L. 8221-1 § perusteella.

31 Ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen mukaan näin ollen on kysyttävä, ulottuvatko E 101- ja A 1 -todistusten, jotka on annettu tässä tapauksessa asetuksen N:o 1408/71 14 artiklan 1 kohdan a alakohdan ja 2 kohdan b alakohdan nojalla ja asetuksen N:o 883/2004 13 artiklan 1 kohdan nojalla, vaikutukset, kun kyse on sosiaaliturvajärjestelmään ja sosiaaliturvalaitoksille annettaviin työnantajan ilmoituksiin sovellettavan lainsäädännön määrittämisestä, työoikeuden ja työnantajaa koskevien velvoitteiden osalta, sellaisina kuin niitä sovelletaan sen jäsenvaltion työoikeudessa, jossa työntekijät, joita todistukset koskevat, työskentelevät, sovellettavan lainsäädännön määrittämiseen, erityisesti kun kyse on ilmoituksista, jotka työnantajan on tehtävä ennen kyseisten työntekijöiden työhön ottamista.

32 Tässä tilanteessa Cour de cassation on päättänyt lykätä asian käsittelyä ja esittää unionin tuomioistuimelle seuraavan ennakkoratkaisukysymyksen:

"Onko [asetuksen N:o 574/72] 11 artiklaa ja [asetuksen N:o 987/2009] 19 artiklaa tulkittava siten, että jäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen nimeämän laitoksen –– asetuksen N:o 1408/71 ––14 artiklan 1 kohdan ja 2 kohdan b alakohdan nojalla antama E 101 -todistus tai [asetuksen N:o 883/2004] 13 artiklan 1 kohdan nojalla annettu [A 1 -todistus] sitoo sen jäsenvaltion, jossa työskentely tapahtuu, tuomioistuimia ei pelkästään sosiaaliturvajärjestelmään vaan myös työoikeuteen sovellettavan lainsäädännön määrittämisessä, silloin kuin tässä lainsäädännössä määritellään työnantajien velvollisuudet ja työntekijöiden oikeudet, jolloin kyseiset tuomioistuimet voivat kontradiktorisen menettelyn päätteeksi sivuuttaa nämä todistukset vain, jos ne tutkittuaan rikostutkinnassa kootut konkreettiset todisteet, joiden perusteella on voitu todeta, että todistukset on

hankittu tai että niihin on vedottu vilpillisesti, ja joita todistukset antanut laitos, jonka puoleen asiassa on käännytty, ei ole kohtuullisen määräajan kuluessa ottanut huomioon, katsovat kyseen olevan petoksesta, joka muodostuu objektiivisen tekijänsä osalta siitä, että jommassakummassa [asetuksen N:o 574/72] ja [asetuksen N:o 987/2009] edellä mainituista säännöksistä säädettyjä edellytyksiä ei ole noudatettu, ja subjektiivisen tekijänsä osalta syytetoimien kohteena olevan henkilön tarkoituksesta kiertää tai sivuuttaa näiden todistusten myöntämisen edellytykset saadakseen niihin liittyvän edun?”

**Ennakkoratkaisukysymyksen tarkastelu**

33 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin haluaa kysymyksellään vastauksen asiallisesti siihen, onko asetuksen N:o 574/72 11 artiklan 1 kohdan a alakohtaa, 12 a artiklan 2 kohdan a alakohtaa ja 4 kohdan a alakohtaa sekä asetuksen N:o 987/2009 19 artiklan 2 kohtaa tulkittava siten, että E 101 -todistus, jonka jäsenvaltion toimivaltainen laitos on antanut asetuksen N:o 1408/71 14 artiklan 1 kohdan a alakohdan tai 14 artiklan 2 kohdan b alakohdan nojalla toisen jäsenvaltion alueella työskenteleville työntekijöille, ja A 1 -todistus, jonka tämä laitos on antanut tällaisille työntekijöille asetuksen N:o 883/2004 12 artiklan 1 kohdan tai 13 artiklan 1 kohdan nojalla, sitovat viimeksi mainitun jäsenvaltion tuomioistuimia, ei pelkästään sosiaaliturvaan liittyvissä, vaan myös työoikeudellisissa kysymyksissä.

34 Unionin tuomioistuimelle toimitetusta aineistosta käy ilmi, että kysymys on esitetty muun muassa pimeän työn teettämistä koskevassa rikosoikeudenkäynnissä, joka on pantu vireille sellaisia työnantajia vastaan, jotka ovat käyttäneet Ranskassa vuoden 2008 ja vuoden 2012 välille sijoittuvalla ajanjaksolla tapauksen mukaan joko työhön lähettämisen tai sen perusteella, että työtä tehdään useammissa jäsenvaltioissa, myönnetyn E 101- tai A 1 -todistuksen turvin työskennelleitä työntekijöitä antamatta toimivaltaisille ranskalaisille viranomaisille työlainsäädännössä edellytettyä työhönottoa edeltävää ilmoitusta.

35 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin pohtii siis, miten nämä todistukset vaikuttavat tällaiseen työhönottoa edeltävää ilmoitusta koskevaan velvollisuuteen, ja näin siihen, mikä merkitys niille on annettava sovellettaessa vastaanottavan jäsenvaltion työoikeudellisia säännöksiä asianomaisiin työntekijöihin, lähtemällä kysymyksenasettelussaan siitä, että kyseiset todistukset ovat päteviä.

36 Aluksi on huomautettava, että koska asetus N:o 1408/71 ja asetus N:o 574/72 korvattiin asetuksella N:o 883/2004 ja asetuksella N:o 987/2009 1.5.2010 alkaen, niitä kaikkia voidaan – kuten ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin on perustellusti todennut – soveltaa pääasiassa. Lisäksi asetuksessa N:o 574/72 tarkoitettu E 101 -todistus oli käytössä ennen asetuksessa N:o 987/2009 tarkoitettua A 1 -todistusta ja E 101 -todistuksen myöntämistä koskevat säännökset, kuten asetuksen N:o 574/72 11 artiklan 1 kohdan a alakohta ja 12 a artiklan 2 kohdan a alakohta ja 4 kohdan a alakohta on osittain korvattu asetuksen N:o 987/2009 19 artiklan 2 kohdalla, jossa säädetään A 1 -todistuksen myöntämisestä. Asetuksen N:o 1408/71 14 artiklan 1 kohdan a alakohta ja 2 kohdan b alakohta on lisäksi korvattu asialliselta sisällöltään asetuksen N:o 883/2004 12 artiklan 1 kohdalla ja 13 artiklan 1 kohdalla.

37 On muistettava, että unionin tuomioistuimen vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan E 101- ja A 1 -todistuksilla pyritään asetuksen N:o 1408/71 14 artiklan 1 kohdan a alakohdassa ja 2 kohdan b alakohdassa sekä asetuksen N:o 883/2004 12 artiklan 1 kohdassa ja 13 artiklan 1 kohdassa vahvistettujen aineellisten oikeussääntöjen tavoin helpottamaan työntekijöiden vapaata liikkuvuutta ja palvelujen tarjoamisen vapautta (ks. vastaavasti tuomio 6.2.2018, Altun ym., C-359/16, EU:C:2018:63, 35 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

38 Nämä todistukset ovat vakiomuotoisia lomakkeita, jotka sen jäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen nimeämä laitos, jonka sosiaaliturvalainsäädäntöä sovelletaan, antaa tapauksen mukaan joko asetuksen N:o 574/72 III osaston tai asetuksen N:o 987/2009 II osaston nojalla muun muassa asetuksen

N:o 574/72 11 artiklan 1 kohdan a alakohdan, 12 a artiklan 2 kohdan a alakohdan ja 4 kohdan a alakohdan sekä asetuksen N:o 987/2009 19 artiklan 2 kohdan mukaisesti todistukseksi siitä, että työntekijään, joka on jossakin asetuksen N:o 1408/71 ja asetuksen N:o 987/2009 II osaston tietyissä säännöksissä tarkoitetuista tilanteista, sovelletaan tämän jäsenvaltion lainsäädäntöä (ks. vastaavasti tuomio 9.9.2015, X ja van Dijk, C-72/14 ja C-197/14, EU:C:2015:564, 38 kohta).

39 Näin ollen tämä todistus merkitsee välttämättä sitä, että muiden jäsenvaltioiden sosiaaliturvajärjestelmiä ei voida soveltaa sen periaatteen vuoksi, että työntekijöiden on kuuluttava yhteen ainoaan sosiaaliturvajärjestelmään (ks. vastaavasti tuomio 6.2.2018, Altun ym., C-359/16, EU:C:2018:63, 36 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

40 SEU 4 artiklan 3 kohdassa ilmaistun vilpittömän yhteistyön periaatteen, johon myös vastavuoroisen luottamuksen periaate kuuluu, mukaan on niin, että koska E 101- ja A 1 -todistuksilla luodaan olettama siitä, että kyseessä oleva työntekijä on säännönmukaisesti vakuutettu sen jäsenvaltion sosiaaliturvajärjestelmässä, jonka toimivaltainen laitos on antanut todistuksen, nämä todistukset sitovat lähtökohtaisesti sen jäsenvaltion toimivaltaista laitosta ja tuomioistuimia, jossa kyseinen työntekijä tekee työtä (ks. vastaavasti tuomio 6.2.2018, Altun ym., C-359/16, EU:C:2018:63, 37–40 kohta ja tuomio 6.9.2018, Alpenrind ym., C-527/16, EU:C:2018:669, 47 kohta).

41 Niin kauan kuin kyseisiä todistuksia ei ole peruutettu tai todettu mitättömiksi, työntekijän työskentelyjäsenvaltion toimivaltaisen laitoksen on siis otettava huomioon, että työntekijään sovelletaan jo sen jäsenvaltion sosiaaliturvajärjestelmää, jonka toimivaltainen laitos on antanut tällaiset todistukset, eikä mainittu laitos siten voi soveltaa kyseiseen työntekijään omaa sosiaaliturvajärjestelmäänsä (ks. vastaavasti tuomio 6.2.2018, Altun ym., C-359/16, EU:C:2018:63, 41 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

42 Unionin tuomioistuimen oikeuskäytännön mukaan näin on myös silloin, kun on todettu, etteivät asianomaisen työntekijän työskentelyolosuhteet selvästikään kuulu asetuksen N:o 1408/71 ja asetuksen N:o 883/2004 II osaston asialliseen soveltamisalaan (ks. vastaavasti tuomio 27.4.2017, A-Rosa Flussschiff, C-620/15, EU:C:2017:309, 61 kohta).

43 Kuten ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin on perustellusti todennut, vastaanottavan jäsenvaltion tuomioistuin voi sivuuttaa E 101 -todistukset vain kahden kumulatiivisen edellytyksen täyttyessä eli kun todistukset antanut laitos, jonka käsiteltäväksi jäsenvaltion toimivaltainen laitos on viivytyksettä saattanut pyynnön uuden arvion saamiseksi siitä, onko todistusten antaminen ollut perusteltua, ei ole tehnyt tällaista uutta arviointia pyynnön esittäneen laitoksen sille ilmoittamien uusien seikkojen valossa eikä ottanut kohtuullisen määräajan kuluessa kantaa tähän pyyntöön tarvittaessa joko toteamalla todistukset mitättömiksi tai peruuttamalla ne, ja kun kyseinen tuomioistuin voi näiden seikkojen perusteella todeta oikeudenmukaisen oikeudenkäynnin takaamista koskevia vaatimuksia noudattaen, että todistukset on hankittu tai että niihin on vedottu vilpillisesti (tuomio 2.4.2020, CRPNPAC ja Vueling Airlines, C-370/17 ja C-37/18, EU:C:2020:260, 78 kohta).

44 On kuitenkin niin, että vaikka E 101- ja A 1 -todistuksilla on sitovia vaikutuksia, ne rajoittuvat ainoastaan velvollisuuksiin, jotka on asetettu sosiaaliturvaa koskevissa kansallisissa lainsäädännöissä, joita asetuksella N:o 1408/71 ja asetuksella N:o 883/2004 toteutettu yhteensovittaminen koskee (ks. vastaavasti tuomio 4.10.1991, De Paep, C-196/90, EU:C:1991:381, 12 kohta ja tuomio 9.9.2015, X ja van Dijk, C-72/14 ja C-197/14, EU:C:2015:564, 39 kohta).

45 Tältä osin on muistutettava, että asetuksen N:o 1408/71 1 artiklan j alakohdan ja asetuksen N:o 883/2004 1 artiklan l alakohdan mukaan lainsäädännöllä tarkoitetaan näitä asetuksia sovellettaessa jäsenvaltioiden lainsäädäntöä, joka koskee asetuksen N:o 1408/71 4 artiklan 1 ja 2 kohdassa ja asetuksen N:o 883/2004 3 artiklan 1 kohdassa lueteltuja sosiaaliturvan aloja ja järjestelmiä.

46 Unionin tuomioistuimen oikeuskäytännöstä käy lisäksi ilmi, että ratkaiseva tekijä näitä asetuksia sovellettaessa on se suora ja riittävän merkityksellinen yhteys, joka tietyllä etuudella on oltava näitä sosiaaliturvan aloja ja järjestelmiä koskevaan kansalliseen lainsäädäntöön (ks. vastaavasti tuomio 26.2.2015, de Ruyter, C-623/13, EU:C:2015:123, 23 kohta ja tuomio 23.1.2019, Zyla, C-272/17, EU:C:2019:49, 30 kohta).

47 Tästä seuraa, että jäsenvaltion toimivaltaisen laitoksen antamat E 101- ja A 1 -todistukset sitovat vastaanottavan jäsenvaltion toimivaltaista laitosta ja tuomioistuimia ainoastaan siltä osin kuin ne osoittavat, että kyseiseen työntekijään sovelletaan sosiaaliturvaan liittyvissä kysymyksissä ensiksi mainitun jäsenvaltion lainsäädäntöä niiden etuuksien myöntämiseksi, jotka liittyvät suoraan johonkin asetuksen N:o 1408/71 4 artiklan 1 ja 2 kohdassa sekä asetuksen N:o 883/2004 3 artiklan 1 kohdassa luetelluista aloista tai järjestelmistä.

48 Näillä todistuksilla ei siis ole sitovaa vaikutusta sellaisten kansallisessa oikeudessa asetettujen velvoitteiden osalta, jotka koskevat muita kysymyksiä kuin sosiaaliturvaa näissä asetuksissa tarkoitetulla tavalla, kuten työnantajien ja työntekijöiden välistä työsuhdetta koskevien velvoitteiden ja erityisesti työntekijöiden työ- ja palvelussuhteen ehtojen osalta (ks. vastaavasti tuomio 4.10.1991, De Paep, C-196/90, EU:C:1991:381, 13 kohta).

49 Työlaissa säädetyn työhönottoa edeltävän ilmoituksen, jota Ranskan viranomaiset edellyttävät ja joka on keskeisessä asemassa käsiteltävässä pääasiassa, luonteen ja merkityksen osalta on tuotava esiin se, että pääasian valittajien mukaan tällä ilmoituksella, vaikka siitä onkin muodollisesti säädetty työlaissa, pyritään valvomaan sitä, että työntekijä on vakuutettu jollakin sosiaaliturvajärjestelmän osa-alueella, ja näin huolehtimaan sosiaalivakuutusmaksujen maksamisesta Ranskassa. Valittajien mukaan työnantajan on näet tehtävä tällainen ilmoitus sosiaaliturvalaitoksille ja sitä on pidettävä välineenä, jonka avulla nämä kykenevät selvittämään, onko kansallisia sosiaaliturvasäännöksiä noudatettu, voidakseen näin torjua työvoiman laitonta käyttöä.

50 Ranskan hallitus on sitä vastoin tehnyt selkoa siitä, että työhönottoa edeltävä ilmoitus on hallinnon yksinkertaistamiseen tähtäävä järjestely, jonka avulla työnantaja voi vain yhdellä toimenpiteellä täyttää useamman muodollisista vaatimuksista, joista jotkin tosin koskevat sosiaaliturvaa, mutta eivät millään tavoin edellytä vakuuttamista Ranskan sosiaaliturvajärjestelmässä. Tällä ilmoituksella kyetään Ranskan hallituksen mukaan takaamaan se, että työhön ottamista ja työoloja koskevia kansallisen työoikeuden sääntöjä noudatetaan silloin kun työntekijä on, kuten pääasiassa kyseessä olevassa tapauksessa, palkattu työntekijäksi Ranskassa eikä hän työskentele näissä säännöissä tarkoitetulla tavalla lähetettynä työntekijänä. Käsiteltävässä asiassa ei Ranskan hallituksen mukaan siis ole kyse sosiaalivakuutusmaksujen maksamisesta tässä jäsenvaltiossa vaan siitä, ovatko pääasian valittajat noudattaneet kaikkia Ranskan työoikeuden sääntöjä.

51 On muistettava, että SEUT 267 artiklan nojalla unionin tuomioistuimella ei ole oikeutta soveltaa unionin oikeuden oikeussääntöjä tiettyyn yksittäistapaukseen, vaan sen on pelkästään tulkittava perussopimuksia ja unionin toimielinten toimia (ks. mm. tuomio 19.11.2019, A. K. ym. (Ylimmän tuomioistuimen kurinpitolautakunnan riippumattomuus), C-585/18, C-624/18 ja C-625/18, EU:C:2019:982, 132 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

52 Unionin tuomioistuimen asiana ei siis ole selvittää pääasian oikeusriidan perustana olevia tosiseikkoja ja tehdä niistä päätelmiä, joita ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen annettavana oleva ratkaisu edellyttää, eikä tulkita kyseessä olevia kansallisia säännöksiä tai määräyksiä (ks. vastaavasti tuomio 16.10.2019, Glencore Agriculture Hungary, C-189/18, EU:C:2019:861, 30 ja 31 kohta).

53 Ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen on siis selvitettävä, onko työlaissa säädetyn työhönottoa edeltävän ilmoitusvelvollisuuden ainoana tarkoituksena taata se, että kyseessä olevat työntekijät vakuutetaan jollakin sosiaaliturvajärjestelmän osa-alueella, ja näin vain se, että alan lainsäädäntöä noudatetaan, jolloin toisen jäsenvaltion toimivaltaisen laitoksen myöntämät todistukset muodostuisivat

lähtökohtaisesti esteeksi tällaiselle velvollisuudelle, tai vaihtoehtoisesti, onko ilmoitusvelvollisuuden tarkoituksena myös, vaikkakin vain osittain, taata se, että toimivaltaiset viranomaiset voivat tehokkaasti valvoa työhön ottamista ja työoloja koskevien kansallisen työoikeuden sääntöjen noudattamista, jolloin todistuksilla ei olisi minkäänlaista vaikutusta tähän velvollisuuteen, koska se ei voi missään tapauksessa johtaa siihen, että kyseessä olevat työntekijät vakuutetaan jollakin sosiaaliturvajärjestelmän osa-alueella.

54 Esitettyyn kysymykseen on edellä tarkasteltujen näkökohtien perusteella vastattava, että asetuksen N:o 574/72 11 artiklan 1 kohdan a alakohtaa, 12 a artiklan 2 kohdan a alakohtaa ja 4 kohdan a alakohtaa sekä asetuksen N:o 987/2009 19 artiklan 2 kohtaa on tulkittava siten, että E 101 -todistus, jonka jäsenvaltion toimivaltainen laitos on antanut asetuksen N:o 1408/71 14 artiklan 1 kohdan a alakohdan tai 14 artiklan 2 kohdan b alakohdan nojalla toisen jäsenvaltion alueella työskenteleville työntekijöille, ja A 1 -todistus, jonka tämä laitos on antanut tällaisille työntekijöille asetuksen N:o 883/2004 12 artiklan 1 kohdan tai 13 artiklan 1 kohdan nojalla, sitovat viimeksi mainitun jäsenvaltion tuomioistuimia yksinomaan sosiaaliturvaan liittyvissä kysymyksissä.

## Oikeudenkäyntikulut

55 Pääasian asianosaisten osalta asian käsittely unionin tuomioistuimessa on välivaihe kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevan asian käsittelyssä, minkä vuoksi kansallisen tuomioistuimen asiana on päättää oikeudenkäyntikulujen korvaamisesta. Oikeudenkäyntikuluja, jotka ovat aiheutuneet muille kuin näille asianosaisille huomautusten esittämisestä unionin tuomioistuimelle, ei voida määrätä korvattaviksi.

Näillä perusteilla unionin tuomioistuin (viides jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

**Sosiaaliturvajärjestelmien soveltamisesta yhteisön alueella liikkuviin palkattuihin työntekijöihin, itsenäisiin ammatinharjoittajiin ja heidän perheenjäseniinsä annetun asetuksen (ETY) N:o 1408/71 täytäntöönpanomenettelystä 21.3.1972 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 574/72, sellaisena kuin se on muutettuna ja ajan tasalle saatettuna 2.12.1996 annetulla neuvoston asetuksella (EY) N:o 118/97, sellaisena kuin se on muutettuna 13.4.2005 annetulla Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksella (EY) N:o 647/2005, 11 artiklan 1 kohdan a alakohtaa, 12 a artiklan 2 kohdan a alakohtaa ja 4 kohdan a alakohtaa sekä sosiaaliturvajärjestelmien yhteensovittamisesta annetun asetuksen (EY) N:o 883/2004 täytäntöönpanomenettelystä 16.9.2009 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EY) N:o 987/2009 19 artiklan 2 kohtaa on tulkittava siten, että E 101 -todistus, jonka jäsenvaltion toimivaltainen laitos on antanut sosiaaliturvajärjestelmien soveltamisesta yhteisön alueella liikkuviin palkattuihin työntekijöihin, itsenäisiin ammatinharjoittajiin ja heidän perheenjäseniinsä 14.6.1971 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 1408/71, sellaisena kuin se on muutettuna ja ajan tasalle saatettuna 2.12.1996 annetulla neuvoston asetuksella (EY) N:o 118/97, sellaisena kuin se on muutettuna 29.6.1998 annetulla neuvoston asetuksella (EY) N:o 1606/98, 14 artiklan 1 kohdan a alakohdan tai 14 artiklan 2 kohdan b alakohdan nojalla toisen jäsenvaltion alueella työskenteleville työntekijöille, ja A 1 -todistus, jonka tämä laitos on antanut tällaisille työntekijöille sosiaaliturvajärjestelmien yhteensovittamisesta 29.4.2004 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EY) N:o 883/2004, sellaisena kuin se on muutettuna 22.5.2012 annetulla Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksella (EY) N:o 465/2012, 12 artiklan 1 kohdan tai 13 artiklan 1 kohdan nojalla, sitovat viimeksi mainitun jäsenvaltion tuomioistuimia yksinomaan sosiaaliturvaan liittyvissä kysymyksissä.**

Allekirjoitukset